

HOSPŮDKA

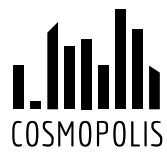
o Praze

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Malebné uličky, romantické procházky a zlaté západy slunce

*Mým drahým přítelkyním
Petře Láskové a Tereze Lebedové – tahle je pro vás*

JULIE CAPLINOVÁ

HOSPŮDKA *v Praze*

PŘELOŽILA IVANA ČEJKOVÁ

Tento román je fikce. Jména, postavy a děj jsou dílem autorské představivosti. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title A LITTLE PLACE IN PRAGUE
Copyright © Julie Caplin 2024

Translated under the licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Ivana Čejková, 2024
Cover illustration © Kateřina Brabcová, 2024

ISBN 978-80-271-5356-5

První část

Kapitola 1

Září

„Haló, jsem tady!“ zavolal Leo na prahu bytu v nejvyšším patře a prošel kolem kufrů stojících v předsíni hned za dveřmi.

Žádná odpověď, jen tiché zaklení. Došel tedy k otevřeným dveřím jednoho z pokojů a spatřil muže asi tak ve svém věku, jak mžourá do návodu na sestavení nábytku.

„Ahoj, ty musíš být můj nový spolubydlicí,“ řekl, odhodil batoh na podlahu a rozhlédl se po světlé vzdušné místnosti s dřevěnými okny zasazenými do šikmé střechy. Na první pohled jeho domov na následující tři měsíce nevypadal vůbec špatně. Doufal, že i se spolubydlicím si padnou do noty, přestože se mu zdál trochu málomluvný. Ale kdo by nebyl, když má kolem sebe spoustu pytlíčků se šroubky a napůl smontovaný rám postele.

Jeho nový spolubydlicí zvedl hlavu. „Cože?“ zamumlal a mračil se, až se mu udělala vráska na čele. Očividně se mu hlavou honily myšlenky na to, kam který šroub patří. „Jo, ahoj.“

„Jsem Leonardo Knight.“ Mávl, protože druhý muž zjevně nebyl s to mu podat ruku. „Omlouvám se, že jsem sem tak vpadl. Vypadá to, že máš plné ruce práce. Nepotřebuješ pomoc?“

„V pohodě. Jsem Steve Munt.“ Vstal. „Přijel jsi dneska?“

„Jo, ráno jsem vystoupil z letadla na Letišti Václava Havla.“

Měl radost, když vyslovil české jméno, a doufal, že jeho výslovnost byla správná.

„Cože?“ Muž se zamračil, jako by vůbec nerozuměl. Leo si pomyslel, že jeho nový spolubydlící je buď méně chápavý, nebo trochu hloupý. Nevěděl, co z toho si vybrat.

„To je letiště tady v Praze, víš?“ odpověděl Leo. Možná tenhle chlápek potřebuje jen trochu nakopnout. „Mají tu skvělou dopravu, z letadla jsem vystoupil teprve před hodinou a půl a už jsem tady. Zdá se, žeš přijel mnohem dřív a stihl jsi i nákupy.“

„Ne, přijeli jsme asi před půlhodinou.“ Druhý muž kývl hlavou k rozházeným prkýnkům na podlaze. „Tohle jsme přivezli s sebou. Moje přítelkyně šla nakoupit.“ Trochu podezřívavě si Lea prohlížel, což mu nebylo moc příjemné. Vypadal snad hrozivě? Nebo divně? Oba na sobě měli trička a džíny, i když Leo absolvoval dlouhou cestu a na jeho oblečení od Armaniho to bylo znát. Roztržené tričko – v poslední době velmi moderní – bylo výsledkem blízkého setkání s ostatním drátem, když si jeden velmi nespokojený chlapík nenechal líbit, že Leo líbá jeho přítelkyni. Ne že by si stěžovala nebo se o svém partnerovi předtím zmínila.

„Vypadá to tady slušně, co?“ pokračoval Leo, protože se rozhodl se spolubydlícím víc seznámit.

„Cože?“

„Tehle bejvák, není to vůbec špatné.“

Otočil se, rozhlížel se po chodbě a nahlédl do menšího prázdného pokoje naproti. Byt byl docela dobře rozvržený. Leo měl v plánu zajet do nedalekého obchodního domu IKEA, koupit si matraci na spaní, lůžkoviny a pár základních věcí a potom se s nákupem vrátit Uberem. Obchod měl otevřeno do osmi, takže má spoustu času. Když vám někdo nabídne pronájem

nezařízeného bytu za symbolickou cenu, zvlášť když tu budete čtvrt roku na stáži, byli byste blázni, kdybyste to odmítli.

„Nedáš si pivo?“ zeptal se Leo. „Vzal jsem pár vychlazených lahví z obchodu hned vedle.“

„Pivo?“ Steve se podíval na hodinky, pak na návod, který stále studoval, a potom se poškrábal na tváři. „Proč ne? Stejně z toho mám zamotanou hlavu. Je to práce pro dva, takže momentálně nemůžu nic dělat.“ Vstal.

Leo se ušklíbl. „Radši mi řekni, kde je tady kuchyň. Stačil jsem jen odhodit zavazadla za dveře.“

„Nahoru po schodech. Tenhle byt je postavený vzhůru nohama,“ zamračil se chlapík. „Kuchyň a obývací jsou nahoře.“

Leo si pomyslel, že je to skvělý nápad. „Super. Hádám, že je odtud skvělý výhled, když jsme hned pod střechou.“

„No, já bych to za skvělý nápad zrovna nepovažoval, trmácet se pořád po schodech nahoru a dolů. Ale koneckonců, já tu bydlet nebudu.“

„Aha.“ Leo, který ho následoval do kuchyně, se zarazil, protože ta informace ho překvapila a byl za ni vděčný.

„Bude tu bydlet moje přítelkyně. Jen jí pomáhám se stěhováním. Jsem tu na skok přes víkend a hned zas jedu zpátky. Projeli jsme Francii, Belgii a Německo, máme za sebou osmnáctihodinovou cestu.“

„Aha, jasně. Rád jsem tě poznal.“ Tahle informace vysvětlovala jeho podezřívavé pohledy, které na Lea vrhal. Nebyl ješitný, ale také nebyl hloupý.

Steve pokračoval: „Je tu na stáži v nějakém pivovaru. Podle mě je to pěkná blbost, jet tak daleko, aby se naučila vařit pivo!“

„V tom s tebou nesouhlasím, kámo,“ zavrčel Leo s nuceným úsměvem a pocítil s neznámou spolubydlící solidaritu. Potěšilo

ho, že s ní má něco společného. „Měl jsem ten samý nápad a vypadá to, že jsme se přihlásili do stejného programu.“ Jediné, co mu řekli, bylo, že bude sdílet byt s dalším Evropanem, který si chce také prohloubit znalosti o české kultuře, výrobcích a průmyslu. A jestli se zajímá i o pivo, pak je to velké plus. V pondělí se koná úvodní schůzka, na níž se seznámí se svým sponzorem z pivovaru a dozví se, kde bude příští čtvrtrok pracovat. Získat stáž nebylo tak jednoduché, vyžadovalo to hodně papírování, ale popravdě řečeno, víc než vlastní stáž ho zajímala výhra, o kterou se během pobytu soutěžilo. Výherce totiž získá několik ležáckých tanků a také veškeré vybavení pro založení vlastního malého pivovaru. Zadání soutěže znělo poměrně jednoduše – uvařit pivo a vymyslet marketingový a distribuční plán, jak s ním prorazit na trhu ve Velké Británii. Vítězné pivo pak bude hlavním artiklem nově založeného Vánočního pivního festivalu. Byla by to úžasná příležitost k propagaci. Zajímalo ho, kolik dalších lidí, kteří stáž získali, má zájem založit si vlastní pivovar.

Když vešli do obývacího pokoje a on spatřil střešní terasu, spokojeně se usmál. „Páni! Tak to je bomba!“

Steve pokrčil rameny. „Možná... tedy pokud rád koukáš jen na střechy. S pořádným výhledem – třeba na moře nebo na pláž – by to bylo lepší.“

„Tak toho se tady asi nedočkáš. Pokud vím, Česká republika žádné moře nemá. Ale zároveň je super, že odsud můžeš navštívit hned čtyři různé státy, a není to ani tak daleko...“

Steve si ho prohlížel, jako by mluvil nesmysly.

Díkybohu že tu nebydlí, pomyslel si Leo a položil batoh na kuchyňskou linku. *Možná mu jen chvíli trvá, než mu něco dojde.*

„Dávej bacha na hlavu,“ varoval ho Steve. „Nechápu, jak někdo mohl do takového prostoru se zkosenými stropy navrhnout

zrovna kuchyň. To je pěkná blbost a noční můra. Bylo by mnohem lepší spojit kuchyň s obývánkem a udělat jeden velký otevřený prostor.“

Leo spolkl nevhodnou odpověď a místo toho přikývl: „Asi máš pravdu.“ Ale svérázná kuchyň s dřevěnými střešními okny se mu docela líbila. Měl tu pocit, jako by se schovával ve vrcholku hory s výhledem na všechny strany. Otevřel několik skříněk, než našel vhodné sklenice. Sice se nebránil pití z lahve, ale pravý milovník piva ví, že to chuti neprospívá.

Vyndal z batohu lahve, dvě z nich nechal na stole a zbytek dal do lednice. Pak vzal sklenice i lahve a přesunul se na střešní terasu, kde chtěl po době strávené na letišti, v letadle a taxíku ještě využít hřejivé sluneční paprsky pozdního léta. Usadil se do jednoho zahradního křesílka u malého stolku, zhluboka se nadechl a vytáhl z kapsy klíčenku s otvírákem. Otevřel jednu lahev Pilsner Urquell a ozvalo se typické zasyčení. Byla to bezpečná volba pro první den tady v Česku, ale těšil se, až vyzkouší některá řemeslná piva z místních malých pivovarů.

Podal Stevovi lahev a otvírák.

„Dík.“ Steve se posadil do druhého křesílka a korunkový uzávěř s otvírákem položil na stůlek.

Leo opatrně nalil pivo do sklenice a sledoval, jak se vytváří pěna. Už podle toho předvídal chuť zlatavého moku.

„Na zdraví,“ řekl, dlouze se napil a pak s úsměvem sklenici postavil na stůlek. „Naprostý nektar.“

Steve nakrčil nos. „Tím bych si nebyl tak jistý, když občas vídám ty konce,“ zamručel, ale napil se.

Leo zavřel oči a vychutnával si osvěžující chuť piva a slunce na tváři. *Tohle je skutečný ráj*, pomyslel si. Po chvíli oči otevřel a zamžoural do slunce. *Do háje!*

Sevřel prsty kolem orosené sklenice, která mu vyklouzla z ruky a s cinknutím dopadla na stolek. Na ruku mu vystříkla sprška piva.

„Anno, ty už jsi zpátky?“ Steve vyskočil, zcela ignoroval Leovu nešikovnost a vydal se k ženě, která právě vešla francouzským oknem na terasu. Majetnický ji objal kolem ramen, zatímco Leo se neúspěšně snažil utřít si ruku a celou dobu na Annu zíral.

„Tohle je Leo, tvůj spolubydlící.“

Leovi vyschlo v ústech a žaludek se mu zhoupl. *Do háje! Co to...* Popadl sklenici a rychle se napil piva, aby něčím zaměstnal ruce.

„Tohle je moje přítelkyně Anna... Anna Love.“ Steve vypnul hrud, aby dal najevo, že Anna je *jeho a ty, kámo, bys sis to měl zapamatovat*. Leovi to připomínalo chování gorilího samce značkujícího si své teritorium. V duchu se smál, protože Steve očividně neměl tušení, kdo Leonard je.

„Ahoj Anno,“ řekl Leo a ztěžka polkl.

„Ahoj, ráda tě poznávám,“ odpověděla Anna bez mrknutí, aniž se odtáhla ze Stevova bezpečného objetí. Prohlížela si Lea s ledovým pokerovým výrazem, který nic neprozrazoval.

Zamrkal a vyčkával. Opravdu to řekla? *Ráda tě poznávám*? Copak ho nepoznala? Samozřejmě že věděla, kdo před ní stojí. Jak by ho mohla nepoznat?

Cítil, jak se mu kroucí koutky úst... Nevěřicně? Údivem? Zklamáním?

Vážně chce předstírat, že se neznají?

I po takové době to pro něj bylo jako kopanec do žaludku.

„Přinesla jsem ti mléko, takže si můžeš připravit pořádný čaj,“ obrátila se ke Stevovi.

Který je teď *jejím* přítelem. Leuův žaludek sžírala kyselina, jako by se napil octa.

„Nechceš taky šálek... ehm, Leo?“ zeptala se, jako by si nebyla jistá jeho jménem.

Au, to bolelo. V hrudi ho píchlo a měl pocit, jako by mu někdo zmačkal srdce jako celofánovou kuličku.

„Ehm, víš... Ne.“ Neschopen najít slova zvedl v odpověď sklenici piva a zatvářil se, jako by na něj mluvila cizím jazykem.

Téměř pohrdavě přikývla a otočila se ke svému... ke Stevovi. „Chceš ten čaj?“

Steve se omluvně ušklíbl. „Taky jsem si dal pivo. Nechutná vůbec špatně.“

„Hmm,“ zabručela Anna a zatvářila se nesouhlasně. Možná proto, že ji chtěl naštvat, nebo protože to byl jeho přirozený instinkt, jí okamžitě nabídl: „V ledniče je pár plzní, kdybys chtěla. A když už jsme tady, těším se, až spolu ochutnáme nějaká ta místní piva. Napadlo mě, že bych dneska večer zašel do *Beer-Geeku*. Nechcete jít se mnou?“

Anně se nadšením rozzářily oči, ale pak se podívala na Steva a úsměv jí ze rtů zmizel. Leovi však její počáteční radost napovéděla, že o jeho pozvání na okamžik vážně uvažovala.

„Ani ne, kámo,“ odpověděl Steve. „Víš, čtvrt roku se neuvidíme, tak bychom radši dnešní večer strávili spolu... o samotě.“

Anna přikývla. „Koupila jsem něco malého na zub.“ Odmlčela se a Leo se málem rozesmál, když viděl, jak se touha vyhovět příteli pere s přirozeným instinktem dobrého vychování. „Mohl by ses k nám... ehm... přidat, jestli chceš.“ Bylo to snad to nejneochotnější pozvání, jaké kdy dostal. Bylo mu jasné, že jeho přítomnost je vítaná asi tak jako sibiřský závan zimy v červnu.

„V pohodě. Nechám vás tu, ať si to užijete, vy dvě zamilované hrdličky. Stejně si musím obstarat nějakou postel.“ Zvedl telefon a přes aplikaci Uber si objednal odvoz.

„Jak ji sem chceš dopravit?“ ušklíbl se Steve.

„Zavolal jsem si taxi a zajedu do IKEA. Objednal jsem si spoustu věcí on-line, včetně jedné z jejich kouzelných matrací, které jsou vakuově balené. Jen si to musím vyzvednout.“

Jako by vycítil, že tady už není vítaný, vstal a vzal si sklenici s nedopitým pivem. „Tak zatím.“

Dole se zavřel ve svém pokoji a nahlas zaklel: „To snad není pravda!“

Čtvrt roku tady bude bydlet s tou zatracenou Annou Love. Jaká podivná souhra náhod má tohle na svědomí?

Kapitola 2

Anna zavřela dveře koupelny a opřela se o ně. Na čele jí vyrazily jemné krůpěje lepkavého potu a srdce se jí rozeběhlo a zběsile bušilo do hrudního koše jako moucha narážející do skla. Přestože Leo z bytu odešel už před hodinou a vydal se do obchodu vyzvednout si objednané zboží, pocit paniky neustupoval.

Steve, který se vrátil k návodu na sestavení postele, si našťěs-tí její roztržitosti nevšiml, přestože jí trvalo neskutečně dlouho vyndat nákup z tašky a vytřídit ho v kuchyni.

S povzdechem dosedla na víko záchodu. Panika ji donutila předstírat, že Lea nezná. Proč se s ním prostě nepřivítala jako s dlouholetým přítelem? Kdyby to ale udělala, vyvolalo by to nekonečné množství Stevových otázek a musela by mu dopodrobna vysvětlovat, odkud ho zná. A nemohla ovlivnit, co by Leo Stevovi vyzvonil. Co kdyby mu řekl pravdu?

Steve byl vším, čím Leo nebyl – spolehlivý, důvěryhodný a klidný. Nezklamal by ji, neflirtoval by s jinou ženou a ani by v ní nevzbuzoval pocit, že pro něj nebude nikdy dost dobrá. U Steva si byla jistá, že ji miluje. S dalším povzdechem se unaveně zvedla a nervózně si skousla ret. Alespoň že ji Leo neprozradil. Může mu ale věřit, že do pondělí, než Steve odletí domů, nic neřekne?

Kdy se ksakru Leo začal zajímat o pivo? Nepamatovala si, že by se kdy dřív o pivovarnictví zmínil. *Je to divné*, usoudila.

„Anno, potřebuju, abys mi tu pomohla!“ zavolal Steve.

„Už jdu.“ Zamračila se na svůj odraz v zrcadle, otočila kohoutkem a stříkla si na obličej studenou vodu. Teď už nemůže dělat nic jiného než doufat, že se snad Leo bude držet stranou. Zkřížila ukazováčky a prostředníčky na ruku, pronesla rychlou modlitbu a spěchala Stevovi na pomoc.

Anna věděla, že to jen myslí dobře a chce se ujistit, že bude v bezpečí, až tu zůstane sama. Ale v posledních dnech jí Steve připadal trochu panovačný... *Teď se chovám jako nevděčný fraček. Vždyť jen kvůli mně jel přes půlku Evropy*, připomněla si. Když se s ním poprvé setkala, jeho pozornost a laskavost jí okamžitě imponovaly. Lichotilo jí, že se o ni zajímá místní ragbyový hrdina, kterého všichni milují.

Ale pokud by k sobě měla být upřímná, musela by si přiznat, že to z její strany byla určitá vypočítavost. Od prvního dne, kdy Steva seznámila se svou adoptivní rodinou, mezi ně zapadl a byl velmi oblíbený. Občas měla pocit, jako by jeho přítomnost nahrazovala její nedostatky. Když byla s ním, chovali se k ní ostatní mnohem přívětivěji než obvykle, zejména muži posedlí ragby nebo její vrstevníci.

Na Steva se mohla stoprocentně spolehnout. Nikdy ji nezklamal. Byla si jistá, že kdyby se jen podíval na jinou ženu, dozvěděla by se to jako první, protože by jí to sám řekl. O spolehlivosti a upřímnosti toho věděla dost, zvláště když hlavou rodiny byl nehorázný záletník a flirtoval s každou sukní, která se kolem něj jen ochomýtlá. Zavrtěla hlavou, *jsem hloupá a nevděčná*, pomyslela si. Možná se přestali snažit oba... Ale nestávalo se tohle v dlouhodobých vztazích často?

Zrovna když mířila za Stevem do své budoucí ložnice, ozval se interkom.

„Dobrý den,“ řekla váhavě.

„Dobrý den. Vezu vám to zboží.“

„Promiňte?“

„Nákup. IKEA.“

Tlačítkem otevřela domovní dveře. Vyšla z bytu a naklonila se přes zábradlí. Dole u pootevřených dveří zahlédla muže, jak v chodbě pokládá vedle sebe několik objemných modrých tašek z IKEA.

„Kde je Leo?“ zavolala dolů. Taxikář se na ni nechápavě podíval.

„Ten muž, kterému to vezete.“ Zamávala rukama, jako by to pomohlo překonat jazykovou bariéru.

Zavrtěl hlavou. „Do auta už se nevešel, takže šel pěšky.“ Muž naznačil prsty chůzi.

Pak se dveře zavřely a... nastalo ticho. Zadívala se na hromadu modrých tašek dole a zpátky k jejich společnému bytu. Pravděpodobně to byly Leovy nákupy. Ještě chvíli počkala, zda se Leo neobjeví, a pak se odvážila sejít po schodech, kde našla srolovanou matraci, v taškách potom lůžkoviny, ručníky, noční lampičku, zrcadlo, několik polštářů a dvě ploché krabice. Na rtech se jí objevil jízlivý úšklebek, až příliš dobře si to dokázala představit. Leo se nechal unést nákupní horečkou a v taxíku pak na něj nezbylo místo.

Dveře přízemního bytu se otevřely a vyšla z nich drobná, velmi elegantní žena v lesklém baloňáku a v botách na nízkém podpatku. Anna se snažila nezírat na její jemné šedé vlasy stažené do úhledného drdolu a upevněné zdobnou sponou.

Při pohledu na všechny ty tašky naházené přímo před svými dveřmi nesouhlasně našpulila rty.

„Omlouvám se,“ špitla Anna a popadla jednu z tašek a od-táhla ji stranou.

„To je vaše?“ zeptala se žena bezchybnou angličtinou hlasem školené hlasatelky a naleštěnou holí štouchla do jedné z tašek.

„Ne. Jsou... no, myslím, že patří mému spolubydlícímu, ale nevím, kde je.“

„Musíte je uklidit,“ prohlásila žena a mávla přitom rukou, na níž se zaleskly drahé prsteny, jako by tím chtěla tu hromadu odstranit z dohledu.

Anna s ní sice souhlasila, avšak přišlo jí nespravedlivé, že by tohle všechno měla za Lea vytahat až nahoru sama. *Tohle je pro něj typické*, pomyslela si. *Nejspíš si vyřídil všechny nákupy, nechal si je odvézt domů a pak se vydal za něčím zábavnějším*. Přesně takový totiž Leo byl.

K Annině překvapení se na ni žena usmála. „Zeptám se Jana, jestli by vám s tím nepomohl.“ S překvapivou hbitostí vyšla po schodech do prvního patra a zatukala na dveře. Proběhl krátký rozhovor v češtině a pak se nahoře na schodech objevil muž zhruba v Annině věku, se kšticí tmavých kudrnatých vlasů, pečlivě zastřiženým plnovousem a bystrýma hnědýma očima.

„Tohle je Jan, pomůže vám,“ řekla ta žena a spokojeně se usmívala, jako by vyřešila všechny problémy vesmíru.

„Díky,“ přikývla Anna, která byla z tohoto obratu událostí více než rozpačitá.

Jan sešel ze schodů. „Ahoj, takže ty jsi ta naše nová sousedka? Jmenuju se Jan.“ Natáhl ruku.

„Anna.“

„A...“ Kývl a třikrát mlaskl, jako by v duchu počítal, „... tohle je moje přítelkyně Michaela.“ A skutečně, nahoře na schodech za ním se zhmotnila krásná štíhlá blondýna. „Hezká, ale hrozně zvědavá,“ zašeptal a v očích mu šibalsky zajiskřilo.

„Zdravím, sousedko,“ ozvala se žena bezchybnou angličtinou

s lehkým americkým přízvukem. Vypadala sice drobně a křehce, ale jiskřivé šedomodré oči jí sršely energií. „Michaela a Jan, to jsme my.“ Ukázala na svého partnera. „Tak vítejte.“

„Díky,“ zamumlala Anna a podvědomě se přikrčila, protože si uvědomovala, že je skoro o metr vyšší a dvakrát širší než drobná víla před ní.

„Už ses tu zabydlela?“ zeptala se. „Nepotřebuješ s něčím pomoci?“

„Nenech se zmást, nenabízí ti pomoc, chce si jen procvičit angličtinu.“ Jan zavrtěl hlavou a pousmál se. Navzdory jeho slovům však bylo zřejmé, že mu na té dívce záleží.

„Ráda poznávám nové lidi,“ řekla Michaela naoko rozhořčeně, šťouchla ho loktem do žeber a dodala: „Ale zlepšit si angličtinu není nikdy na škodu, ne?“

Anna přikývla a přála si být stejně veselá, bezstarostná a šťastná jako sebevědomá Michaela. Napadlo ji, že Leo by přesně věděl, jak navázat s novými sousedy hovor. Ve společenských situacích mu to vždycky šlo, jako by se kolem něj vznášelo zvláštní kouzlo. Snažila se vymyslet, jak by se asi v téhle chvíli choval, ale zůstala bezradná.

„Tak jdeme na to?“ Michaela popadla jednu z tašek.

„Díky, ale nejsou moje,“ odpověděla Anna spěšně.

„Aha, tak čím jsou?“

„Mého spolubydlícího.“

„Ty se s ním neznáš?“ zeptala se Michaela.

Anna otevřela ústa, ale pak pevně sevřela rty, aby ve své vrozené upřímnosti nic neprozradila. Zavrtěla hlavou.

„Vysvětlovala jsem ti, Michaelo,“ přerušila ji starší žena, „že ten byt pronajal koordinátor projektu pro lidi, kteří sem přijdou na stáž.“

„Máte pravdu, Ludmilo, zapomněla jsem. Tahle dáma ví vždyc-
ky všechno,“ zašeptala Michaela. „Ten váš byt nahoře patří jí.“

Paní Ludmila, jen o málo vyšší než Michaela, se napřímila
a významně povytáhla obočí. „Samozřejmě že vím všechno.
Ale teď vás, dámy, musím opustit. Jdu do divadla na balet a ne-
smím přijít pozdě.“

„Promiňte.“ Anna přikývla a popadla jednu z tašek, které
blokovaly chodbu.

„Dobře se bavte!“ zavolala za ní Michaela, když žena vychá-
zela ze dveří.

Jan chtěl vzít matraci, ale protože byla zabalená v tenkém
igelitu jako roláda, neustále mu klouzala z rukou.

„Na tohle potřebuju další dvě ruce,“ prohlásil nakonec.

„Jasně, zavolám přítele, aby nám pomohl. Je nahoře.“

Michaela se už vydala po schodech, a tak ji Anna následovala.

O deset minut později, když s Janem vytáhli matraci do po-
sledního patra, nevypadal Steve zrovna nadšeně.

„Měli jste mu ji tam nechat, aby si taky užil,“ zabručel, poté
co ji postavili v Leově ložnici vedle modrých tašek vyrovnaných
u zdi.

„Díky, žes nám pomohla,“ řekla Anna Michaele, která na-
vzdory tomu, jak byla drobná, vynesla jednu z velkých tašek až
do třetího patra, aniž se zadýchala.

„To je v pohodě. Stejně jsem už dlouho hledala nějakou zá-
minku, abych se sem mohla podívat. Můžu na střešní terasu?“

„Michaelo!“ Jan do ní šťouchl.

„Nevadí ti to, že ne?“ usmála se na Annu a ta jí úsměv oplátila.

„Ne, pojď nahoru.“ Anna na okamžik zaváhala. Spontánní
reakce nebyvaly její doménou, ale v tuhle chvíli jí to připadalo
správné. Vždyť jí oba bez mrknutí oka pomohli vytahat nahoru

věci, na které se Leo vykašlal. A stejně nejspíš její pozvání odmítnou. „Nechcete... si s námi dát skleničku?“

„To by bylo fajn,“ vyhrkla Michaela. „Můžeme si sednout venku? Je to úžasné mít v bytě takovou terasu.“

Anna se usmála. „Ještě nevím...“ Zamířila ke schodům a cestou zachytila Stevův zlostný pohled.

„Co to má znamenat?“ zavrčel jí do ucha.

Nevšímal si ho a pokračovala dál. „Máme v lednici jen pivo.“

„To je přece skvělé, ne?“ poznamenal Jan nadšeně. „Je to náš národní nápoj.“

Anna se trochu uvolnila a byla vděčná, že jim může nabídnout něco, co jim přijde vhod. „Proto jsem taky tady. Chci se o pivo naučit úplně všechno. Budu pracovat v pivovaru.“

„Ve kterém?“ zajímal se Jan.

„To vlastně ještě nevím. Dozvím se to v pondělí na úvodní schůzce, kde se seznámíme se sponzory z jednotlivých pivovarů.“

„V Praze máš na výběr, buď zavedené tradiční pivovary, nebo naopak moderní minipivovary.“

„Já vím, proto je to tak vzrušující.“ Anna byla rozhovorem o pražských pivovarech nadšená, i když slyšela, jak Steve tiše bručí na konci jejich malého průvodu, který se trousil nahoru po schodech. Chudák, ačkoli se mu to snažila vysvětlit, její vášně pro pivo opravdu nesdílel a nechápal. Bylo to její poslední pojítko s rodiči, kteří zemřeli při autonehodě, když jí bylo pouhých čtrnáct let. Poté ji vychovávali teta se strýcem. Její otec byl vrchním sládkem u Talbotů – v rodinném pivovaru založeném jejím pradědečkem. Přestože tam pracovala v kanceláři pro svého strýce Henryho a bratrance, kteří podnik vedli, zoufale toužila dostat se k vaření piva. Ale nikdo z nich ji nebral vážně.

Michaela doběhla k francouzskému oknu a rychlou češtinou cosi zavolala na Jana.

„Dojdu pro pivo,“ řekla Anna, „zatím se posaďte venku.“ Když Michaela s Janem vešli na terasu, tak přestože česky nerozuměla ani slovo, poznala, že jsou výhledem naprosto nadšení.

„Proč jsi je sem zvala?“ zasyčel Steve, poté co oba zamířili do kuchyně.

„Protože jsem jim chtěla poděkovat za to, že mi pomohli,“ zašeptala a najednou svého rozhodnutí litovala. Bylo by to mnohem snazší, kdyby tu byl Leo... Ten prostě věděl, jak se bavit s lidmi, které vůbec nezná. V tom doopravdy vynikal.

„Nepomohli přece tobě, ale tomu tvému idiotskému spolu-
bydlícímu.“

Anna uznala, že má Steve pravdu, a přikývla. „Jsou to taky moji sousedi... Jsem tu nová a nebude pro mě tak snadné si tu najít přátele. Kromě toho idiotského spolubydlícího tu nikoho neznám.“ A s ním rozhodně nebude trávit moc času.

Po otevření několika skříněk našla konečně sklenice a vzala z lednice piva.

„Myslíš, že budeš v pohodě?“ zeptal se Steve. „Nelíbí se mi, že tu s tím idiotem zůstaneš sama.“

„Jasně že budu v pohodě,“ odpověděla Anna, rozhodnutá, že si hned v pondělí najde jiné ubytování.

„Je to drzost, jestli si myslí, že si sem nechá dovézt spoustu krámů a my mu je vytaháme nahoru. Ještě by se kvůli tomu mohl naštvat. Zdá se, že je to celkem pohodový týpek, jen trochu moc namyšlený a sebejistý. Doufám, že bude aspoň pořádný.“

Anna se včas zarazila. Slovo *pořádek* totiž v Leově slovníku neexistovalo, natož v jeho světě. Jak ho znala, byl to ten

nejnepořádnější člověk, s jakým se kdy setkala. Bohužel věděla, jakou spoušť za sebou zanechává.

„Než odjedu, promluvím si s ním.“

„O čem?“ podivila se Anna a snažila se potlačit znepokojení. Co když Leo něco řekne? Byl by toho klidně schopný.

„Znáš to, aby se k tobě choval s respektem, nepíchal tady spoustu holek nebo byl aspoň diskrétní. Ale řekl bych, že on je přesně ten týpek, který tohle dělat bude.“

„Steve! Nemůžeš mu tu kázat, jak by se měl chovat! Co dělá, je jeho věc.“ Anna překřížila za zády ukazováček s prostředníčkem. *Díky, Steve, žeš mi nasadil toho nejhoršího brouka do hlavy.*

Ztěžka polkla při představě, že si sem Leo bude vodit každý večer jinou ženu. Ale přinutila se odpovědět: „Ostatně, proč si to o něm myslíš? Třeba má přítelkyni.“

Při té myšlence se jí zhoupl žaludek, ale proč by někoho nemohl mít? Je to přece Leo. Ženy ho milují a on miluje je. Všichni mají Lea rádi, je hravý a bezstarostný jako štěně labradora.

„Znám tenhle typ chlapíků. Vsadím se, že je to playboy, který s žádnou dlouho nevydrží. Závazky a dlouhodobý vztahy mu nic neříkají. Aspoň se nemusím bát, že by po tobě vyjel.“

Anna povytáhla obočí a přemýšlela, zda to má brát jako urážku, nebo ne. „Proč si to myslíš?“

„Protože nejsi jeho typ.“ Steve si ji nevěřicně prohlížel, jako by nechápal, proč se na to Anna ptá. Což ji, upřímně, hodně zabolelo.

„Díky,“ odsekla a založila si ruce na prsou. Po Stevových slovech si připadala jako povadlý salát, který má svůj čas už dávno za sebou.

„Neříkám, že nejsi hezká. Pro mě jsi.“ Steve ji objal kolem ramen, políbil ji na ústa, pohladil po tváři a usmál se na ni. „Ale

jsi mnohem chytřejší než on. A navíc, fakt není tvůj typ, je na tebe moc do větru.“ Steve ji znovu políbil a objal ji kolem pasu. „Chci říct, že spoustě holek asi připadá přitažlivý, ale je... no, je moc volnomyšlenkářský a lehkovážný. Odjet taxíkem do IKEA, nechat si sem přivézt nákup a vyrazit hned na pivo... Koho by to napadlo? Nevím, prostě na mě působí jako chlápek, kterému jde jen o zábavu.“

„A tohle všechno jsi poznal po deseti minutách, kdy sis s ním vypil jedno pivo na terase?“ zeptala se Anna pochybovačně.

„Tyhle týpci se prostě poznají na první pohled. Nejspíš už balí v hospodě nějakou holku. Nejsem zrovna nadšený, že tu budeš bydlet s někým, jako je on.“

Na střešní terase se Michaela s Janem opírali o kovové zábradlí a ukazovali si orientační body, které znali. Anna, stojící za nimi, viděla nedaleké krémově žluté budovy s terakotovými taškami na střechách.

„To je nádhera!“ vydechla Michaela a posadila se do jednoho z křesílek kolem malého stolku. „Máš tu skvělý výhled. Taký by se mi líbilo mít takovou terasu uprostřed města.“

Anna přikývla, jako by chápala, o čem Michaela mluví. Ale neměla nejmenší tušení, jaké je to žít v centru města. Od svých čtrnácti let – tedy od smrti rodičů – ve městě nebydlela. I když musela uznat, že Praha je jedno z nejkrásnějších měst, které kdy navštívila. Michaela se na ni usmála a napila se piva.

Nastalo trapné ticho, kdy máte pocit, že se musíte na něco zeptat.

„Bydlíte v tomhle domě už dlouho?“ otázala se Anna v oči-vidné snaze vymyslet nějakou rozumnou otázku. Steve jí vůbec nepomáhal, jen mlčky zíral na lahev piva. Ale popravdě řečeno, společenská konverzace mu nikdy moc nešla.

„Jsme tu něco málo přes dva roky.“

„A ta dáma dole?“

„Myslíš paní Ludmilu?“ Michaela se rozzářily oči. „Je to zlatíčko. Bydlí tu už dlouho, ale dřív žila v Londýně, proto umí tak dobře anglicky. Byla baletkou Královského baletu a pak pracovala jako choreografka tady ve Státní opeře v Praze.“

„Celé to tu vede,“ usmál se Jan. „Když nařídí, že se má něco udělat, nikdo si netroufne jí odporovat.“

„Ale je moc milá,“ pokračovala Michaela a spokojeně se usmívala. „Víš, nepocházíme z Prahy a máme rodiny hodně daleko. Takže paní Ludmila je taková naše *babička*. Ráda peče a nosí nám samé dobroty, o Velikonocích *velikonočního beránka* a o Vánocích *vánočku*... To je takové sladké pečivo s rozinkami a mandlemi. A dělá ty nejlepší *koláče*, vid', Jane? To je typické české pečivo se sladkou náplní.“

„Zdravím! Máme tu večírek?“ Na terase se objevil Leo. „Ahoj, jsem Leonardo, pro přátele Leo.“ S lehkostí člověka, který si je vědom toho, že je všude vítán, přistoupil k Janovi a napřáhl ruku.

„Jan.“

Michaela se zvedla a také se představila. „Bydlíme v prvním patře.“

„Pomohli nám sem vynosit ty tvoje tašky z IKEA,“ řekla Anna a hlas jí zněl nakřáple.

„Aha, ten taxikář už to dovezl? To je paráda! Takže se dneska vyspím v posteli.“ Leo otevřel lahev piva, kterou si donesl.

Anna se na něj podívala. Jeho chování bylo neuvěřitelné.

„Ta matrace na šukání byla zatraceně těžká,“ zavrčel Steve. „Nemáš zač,“ podotkl jízlivě.

„Ale je úžasný, jak ji dokážou takhle srolovat, co?“ pokračoval Leo, který jako by Stevovo rýpnutí ani nezaznamenal.

„A kdybyste viděli, jak *vyskočí*,“ zdůraznil to slovo volnou rukou, „když ten igelitový obal roztrhneš. Úžasný! Ale díky. Znáš to, v takovém obchodáku procházíš jednotlivá oddělení, sem tam něco vezmeš, a než se naděješ, máš problém ten nákup dotáhnout k pokladně.“

Michaela se zasmála, když si Jan soucitně povzdechl. „Taky tak vždycky dopadneme,“ usmála se na Lea.

Čtyři křesílka u stolku byla obsazená, a tak se Leo usadil na podlaze a lokty si opřel o roztažená kolena. „Takže přátelé, řekněte nám něco o Praze. Co nám můžete doporučit tady v okolí? Je tu někde poblíž dobrá hospoda, kam si člověk může zaskočit na jídlo? Nemám vůbec ponětí, v jaké části Prahy jsme.“

„Na Praze 5. Víš, že se Praha dělí na čtvrti?“

Leo zavrtěl hlavou.

„Tohle jsou Košíře. Je to taková krásná rezidenční čtvrť se spoustou parků. A taky je docela kopcovitá. V ulici Pod Školou je supermarket a nedaleko fakt dobrá hospoda. Můžeme tam někdy vyrazit společně. My tam aspoň jednou týdně zajdeme,“ vysvětlil Jan.

„To je skvělý nápad,“ řekl Leo nadšeně. „Aspoň nám ten týden dobře začne. Rád se k vám přidám.“

„No, tenhle týden nemůžeme, ale příští pondělí na nás v sedm ťukněte,“ řekla Michaela a úsměv jí zvýraznil dolíčky ve tvářích.

Přesně takhle si Leo vždycky našel přátele. Anna se nemohla ubránit pocitu žárlivosti, že mu to šlo tak snadno, protože to na ni vrhalo špatné světlo.

„Tohle je super bejvák,“ řekl a rozmáchl se s lahví piva v ruce.

„Tu střešní terasu vám závidíme.“

„No tak kdykoli přijďte,“ pozval je Leo a bezstarostně mávl,

aniž si všiml Annina zlostného pohledu. Ani se s nimi pořádně neznají, a on už je zve, ať k nim přijdou, kdykoli se jim zachce.

„Je to fakt bomba, tenhle byt je chytře řešený. Zvenku by tu nikdo nic takového nečekal.“

„To máš pravdu, zvenčí dům vypadá trochu sešle,“ souhlasil Jan. „Ale to je tady u nás docela časté. Navenek stará komunistická budova, ale uvnitř je vidět práce šikovných českých rukou. Jsme pyšní na to, že si ty naše prostory umíme přetvořit v příjemné domovy. Musílkova je skvělá ulice k bydlení, krásná ukázka spojení starého s novým. A je tu bezpečně.“

„To je pravda,“ vložila se do toho Michaela, „Česká republika je jednou z nejbezpečnějších zemí v Evropě.“

Teď když tu byl Leo, probíhal hovor hladce, žádné trapné otázky typu: *Jak dlouho tu bydlíte? Odkud pocházíte?* Leo měl prostě úžasnou schopnost se s lidmi okamžitě spřátelit. Anna zaskřípala zuby, protože ji to štvalo.

Kapitola 3

Anna si nalila kávu z překapávače a ztuhla, když zaslechla kroky. Celý víkend se úspěšně vyhýbala tomu, aby zůstala s Leem o samotě, ale teď bylo pondělní ráno a Steve před půlhodinou vyrazil na dlouhou cestu zpátky domů.

„Dobré ráno,“ pozdravil vesele Leo.

„Dobré ráno,“ odpověděla se staženým hrdlem a záměrně se k němu držela otočená zády.

„Můžu doufat, že zbylo nějaký kafe i pro mě?“ zeptal se, jako by to byla ta nejnormálnější věc na světě.

„Jistě,“ procedila skrz zuby a natáhla se pro hrnek. Cítila, jak se jí zrychluje tep, ale nalila si kávu z konvice a do hrnku přilila mléko. Teprve pak se k němu obrátila. Možná by si z něj měla vzít příklad a hrát dál tu hru, že jsou dva cizí lidé.

Jenže to si myslela předtím, než se otočila.

V ústech jí vyschlo. Panebože!

Kde vzal sakra tyhle proporce řeckého boha? Od doby, kdy ho viděla naposledy, Leo značně zmužněl, ale tenkrát byli mnohem mladší.

Stál tam s bledě modrým ručníkem omotaným kolem boků, který zdůrazňoval zlatavé tóny jeho kůže a světlé chloupky na svalnatých nohou. Hrud' měl vypracovanou a pevnou, bicepsy pevné jako skála a – málem zalapala po dechu, když si všimla

tmavších chloupků vedoucích od pupíku dolů a mizejících pod ručníkem.

Uvědomila si, že na něj zírá, ale Leo – protože to byl zkrátka celý on – dělал, že si toho vůbec nevšímá. Ta bezstarostná, bezelstná sebejistota ji z nějakého důvodu dráždila ještě víc. Jak může předstírat, že je všechno normální? A ona má zatím pocit, že její žaludek je těžký jako míchačka s betonem.

„To je pro mě?“ zeptal se Leo a kývl směrem k hrnku, který stále držela v ruce.

„Ehm... jo.“ Natáhla ruku a pohledem se soustředila na bílý hrnek a tmavou tekutinu v něm. Dávala si velký pozor, aby se Leovi nepodívala do tváře nebo se nedotkla jeho prstů.

„Kde máš toho svého miláčka?“ zeptal se a rozhlížel se, jako by se Steve skrýval někde ve skříni. Na tváři mu pohrával pobavený úsměv, jako by slyšel nějaký dobrý vtip.

Anna se nadechla, připadala si jako ta největší puritánka a Leo-uvolněnost jí lezla na nervy. Bylo to zatraceně nespravedlivé.

„Už odjel. Zítra musí do práce, tak vyrazil hned ráno, aby to stihl.“

„Takže jsme tu zůstali sami?“ Leo se usmál a v očích se mu zlomyslně zablesklo. „Jak dlouho s ním chodíš?“

Anna měla nervy napjaté k prasknutí. „Dva roky, ale s tebou to nemá nic společného! Měl by ses obléknout,“ vyjela na něj. „Není tu nikdo, na koho bys udělal dojem.“

Usmíval se na ni. „Chyběl jsem ti?“

Vztekle se na něj podívala. Mohla tušit, že to s ním nebude tak lehké.

Leo se pobaveně ušklíbl. „Z tvého včerejšího nadšeného pozdravu soudím, že o nás neví, co?“

Anna polkla a zavrtěla hlavou. „Ne. A není nutné, aby to věděl.

Je to už dávno, byli jsme ještě skoro děti. Je smůla, že jsme se tu takhle potkali.“

„Hmm, dobrá káva,“ slastně si povzdechl a zdálo se, že ho takhle situace pobavila. „Osud je zvláštní věc,“ poznamenal, opřel se o jednu ze skříněk a protáhl se. Anna se usilovně snažila nevnímat, jak se mu vlní svaly a napíná hladká kůže.

„Na osud nevěřím. Je to fakt smůla,“ odsekla. „Ale neboj, na dnešní schůzce požádám o náhradní ubytování.“

„To záleží na tobě.“ Leo pokrčil rameny, což znovu přitáhlo její pohled k jeho hrudi. Jak může být někdo tak zatraceně přitažlivý? Ale pak si uvědomila, jaký Leo doopravdy je, což stačilo k tomu, aby zklidnila hormony, které nerespektovaly zdravý rozum a najednou se probudily k životu. Zběsile a naprosto neovladatelně. Doufala, že si Leo nevšimne, jak na ni působí. Stud pomáhal pocity tlumit. *Proboha, vždyť mám přítele*, říkala si v duchu.

„Hele, kvůli mně se stěhovat nemusíš. Jsme dospělí a dokážeme se chovat civilizovaně, ne?“

Anna se zadívala do jeho hlubokých modrých očí, bezelstných a upřímných. „Chceš mi naznačit, že se nezachováš jako džentlmen a neodstěhuješ se?“

Na čele se mu objevila vráska. „Já?“ zeptal se s podivem.

„Jo, ty.“

„Ale proč? Já nejsem ten, kdo má se společným soužitím problém.“

„Leo, mluv vážně.“

„Vždyť já mluvím vážně. Tenhle byt je krásný, jsou tu milí sousedé a věřím, že z Jana a Michaely budou prima kamarádi. Je to pěkná čtvrť, takže se nechci stěhovat jinam. Navíc jsem se tu zabydlel. Jsem přesvědčený, že spolu můžeme přátelsky vycházet. Nebudu ti stát v cestě.“

„A odkdy tě zajímá výroba piva?“ Nemohla svou zvědavost už déle potlačit, a tak z ní tahle otázka vystřelila.

Dlouze se na ni podíval a zvedl ruce v odevzdaném gestu. „Kdysi jsem potkal jednu dívku, která měla moc ráda pivo, a zaujala mě. Pak jsem o ni ztratil zájem a několik let jsem dělal různé věci. Jenže před rokem a půl jsem se dostal do úzkých a dal se do řeči s chlapíkem, který v Richmondu vede místní minipivovar. Potřeboval pomoc...“ Pokrčil rameny. „Začal jsem tedy pro něj pivo rozvážet a postupně se zapojil víc i do výroby. Ale byla to příliš malá firma na to, aby mě vzala na plný úvazek, zvlášť když nemám žádné zkušenosti. V létě jsem se seznámil s několika Italy, kteří taky provozují minipivovar, a trochu jsem jim vypomáhal. A rozhodl jsem se, že si založím vlastní pivovar, a tak jsem tady.“

Anna se zdržela vyslovit nahlas myšlenky, které se jí honily hlavou. „Rozhodl ses...“ Tím bylo řečeno vše. To ona měla pivovarnictví v krvi, proto se na tuhle stáž přihlásila.

Leo zvedl hrnek, dopil zbytek kávy, zvesela se na ni usmál a vyšel z kuchyně.

Anna zatnula zuby, aby něco nezavrčela, a dívala se, jak odchází. V duchu si musela přiznat, že je to moc pěkný pohled, zvlášť když se mu pod ručníkem rýsovalo pevné pozadí.

Proč musí být tak zatraceně rozumný? Muselo mu být přece jasné, že v jednom bytě spolu nemůžou vyjít. Ne s jejich minulostí.

O půl hodiny později popadla tašku a naposledy zkontrolovala svůj odraz v zrcadle, protože dnes byl pro ni důležitý den. Podle jízdního řádu, který raději dvakrát ověřila, by se na dnešní